

F-343
1962

საქართველოს
საბავშვო

დავას

„დავას“ ბავშვების
რედაქციის მიერ
დასრულებულია
საბავშვო ჟურნალი

№ 9 საბავშვო ჟურნალი „დავას“
ს. ი. ცხელიძის საბავშვო ჟურნალის
რედაქციის მიერ დასრულებულია

საბავშვო
1962

„ღელაენი“

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

— მერაბმა რა ქნა? — კითხულობს ბიჭი.

— წაიქცა და კისერი კინალამ მოიტეხა, — ამბობს ღელა.

— არა, კისერი არ მოუტეხია, — უსწორებს მერაბი.

— პაკი-პუკი, ჭრი-ჭრი, — გაისმის ისევ მერაბის ფეხის ხმა.

— ახლა პირი უნდა დავიბანო, — მიბაკუნობს კარისაკენ.

აი, მორჩა ბიჭი პირის ბანას.

— მერაბმა რა გააკეთა? — კითხულობს ხმამაღლა.

— მერაბი სუფთა ბიჭია, ხელ-პირი დაიბანა, — ამბობს ღელა.

— ახლა უნდა ვისაუზმო, — მიუჯდა მაგიდას მერაბი. გულიანად შეექცა ფაფასა და ხაჭაპურს.

მ. თომეძე

ნახატები მ. ჩოინიშვილისა

— მერაბი რას აკეთებს? — მისმის ყოველ დღით ერთი პატარა ბიჭის წკრიალა ხმა.

— ფეხსაცმელს იცეამს, — ამბობს ღელა

მერაბი მართლა თვითონ იცეამს ფეხსაცმელს. ხან გასწევეს, ხან გამოსწევეს. შრომობს ბიჭი: ერთი დიდი აღმაა შეკრული, მეორე დაღმა. აბრეცილი, დაბრეცილი, მაგრამ მაინც ხომ ჩაიცვა და უხარია.

— პაკი-პუკი, ჭრი-ჭრი, ხმაურობენ ახალი ფეხსაცმელები. გაივლის ცოტა ხანი და იატაკზე რაღაც ბრაფვანს მოადენს.

მორჩა ბიჭი საუზმეს, წამოდგა.
— ახლა სკოლაში უნდა წავიდე,—
თქვა და საიდანღაც თავისი უფროსი
ძმის ძველი ჩანთა გამოაძვრინა.

დაბაკუნობს მერაბი ოთახში და ხელ-
ში ჩანთა უჭირავს.

— მერაბი რას აკეთებს? — იძახის ხმა-
მალლა.

— სეირნობს, — ამბობს დედა.

— არა, სკოლაში მიდის, — უსწორებს
მერაბი.

ოთახის კარი ღიაა. მერაბი აივან-
ზე გავიდა, აქ არის მერაბის სკოლა, ჩან-
თიდან წიგნი ამოიღო და ტახტზე და-
ლო.

— გამარჯობა, „დედაენა“, — მიესალ-
მა წიგნს და მერცხალივით აჭიკჭიკდა.

— ეს ალიკოს სკოლაა, — დაადო თი-
თი თეთრ შენობას.

— ეს იაა, ეს პეპელა, ესეც ბებოს
ჩურჩხვლები!

— მერაბმა რა გააკეთა? — გაისმა ბი-
ჭუნას ახალი შეკითხვა.

ამ ვენახებს გასედეთ,
დაძწიფებულ ეურძენს.
ახლა ვინც ქაღაქშია
გული როგორ უძლებს.

თქვენ გეძახით — ქალაქელ
კოვანებს და ბიჭებს,
სექტემბერში უკლებლად
ვეულას რთველში გიწვევთ!

ანზორ აბულაშვილი

— ალიკოს წიგნი აიღო, — ამბობს
დედა.

— არა, ეს ჩემი „დედაენა“, — ჩაიკრა
გულში წიგნი. მერე ისევ ტახტზე და-
ლო, ისევ გადაფურცლა. — აი, ლექსიცი:
„ჰაუ, ჰაუ, ქორო, ნუ ფრენ“... და თქვა
ზეპირად.

— რა კარგი ხარ, „დედაენა“! — მოუ-
ცაცუნა ხელი წიგნს. ფურცლა, ფურც-
ლა, დიდხანს ათვალიერა. მერე ისევ და-
ხურა და ჩანთაში ჩალო.

— მერაბ, მოდი აქ! — დაუძახა დედამ.
— პაკი-პუკი, ჭრი-ჭრი, — გასწია მერაბმა
სამზარეულოსაკენ.

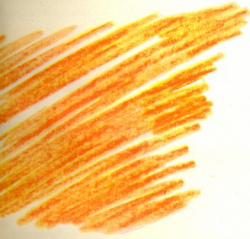
— წიგნი რა უყავ? — ჰკითხა დედამ.

— ჩანთაში ჩავდე. მიყვარს ჩემი
„დედაენა“, უნდა კარგად შევიანახო.

გარეთ თბილა, მზე ათასფრად ბრწყი-
ნავს. — პაკი-პუკი, ჭრი-ჭრი, — ისევ გაბა-
კუნდა მერაბი აივანზე. ცოტა ხნის შემ-
დეგ თავი კარში შემოპყო და ხმამა-
ღლა იკითხა: — მერაბი სად იყო?!

— სკოლიდან დაბრუნდა! — უპასუხა
თვითთვევ.

0558-7

სამეცხვო მხარე

ვამ ვახვიას თანხმად,
მუდამ იყო დამწიფი,
ცხილვად ვამ მოწიფი
ჩემივე ვახვიად.

სკოლიან ჩამ სხუდვებო,
ხელში ხეგბს მსკოლი,
მეც, შენა,—მხუდვასკენ,
ამ დარსკენ მივლი.

ჩამ ცხვირს ვამ დამწიფი,
ჩამ ცხვირს ვამწიფი,
ჩამ სხუდვად ვამწიფი
და წიხვილი ვამწიფი.

ზოგჯერ ბოლო ვამწიფი
ხელხუდვას ლხვიად ვამწიფი,
მის ხელხუდვად ამ იყო
ესამწიფი, მიწიფი.

სამეცხვო მხარე
მეცხვილ-ხელის დამწიფი
მეწიფი და იმეცხვილი
„სკოლი ვამწიფი ვახვიად.“

მეცხვილი ვამწიფი
ოცხვილი ვამწიფი
ქვამწიფი ამ იყო
მეწიფი ამ იყო.

მეცხვილი ვამწიფი,
მეწიფი, ამ ხელხუდვი
ოცხვილი ვამწიფი
ვაწიფილი ამ იყო.

ვაწიფილი მამწიფი
მეწიფი ვამწიფი
„ხელხუდვი ვამწიფი“,
ხელ ვამწიფი ვამწიფი.

ხელში მამწიფი ვამწიფი,
ამეწიფი ვამწიფი,
ვაწიფილი მამწიფი
ხელხუდვი ვამწიფი.

მ ე ს კ ე ლ ი ე

სამეცხვო მხარე

მეცხვილი ვამწიფი,
მეწიფი ამ იყო
მეწიფი ამ იყო
მეწიფი ამ იყო.

მეცხვილი ვამწიფი,
მეწიფი ამ იყო
მეწიფი ამ იყო
მეწიფი ამ იყო.

მეცხვილი ვამწიფი,
მეწიფი ამ იყო
მეწიფი ამ იყო
მეწიფი ამ იყო.

სამეცხვო მხარე, მამწიფი მამწიფი

რეულები

ლ. პალაჟოკია

ნახატები პ. აგგოპაძისა

— გამარჯობა, ფანქარო, აქ საიდან გახნდი?

— როგორ ფიქრობ, მშობილო, საიდან გახნდებოდი. გუშინ ტანტის ქვეშ ძველადით ერთმანეთს, გუშინწინ საწოლის ქვეშ. დღესაც ლაღიმ ჯერ ცხვირი წამამტყორცა, მერე მაკიდიდან გადმოვგორდი, მერე ფისომ გამკრა თათი და მეც კარადის ქვეშ გახნდი. შენ, რაღა დაგძართია?

— მეც შენი ბედი მეწვია! — აწუწუნდა კალმისტარი და მელნის ცრემლი მოიწმინდა.

— თქვენ რა გიძავთ, ერთად მაინც ხართ. მე აქ სიბნელებში მარტოკა ბოღმით ვისწრაობი! — გამოსძახა წიგნმა.

— ტუეილად უჩივი ძარტობას, ჩვენც შენთან ვართ.

— თქვენ ვიღა ხართ?

— ჩვენ რეულები ვართ. ჩვენმა ზატრონმა ისე დაგაკაწრა, კანი გვეწვის.

— სცადოდავებო, დასვრა მისი ხელობაა, — ისევ აძოიღო ხმა წიგნმა.

— მინ, მინ, დონ! — დარეკა საათმა, — ამ წუთში გიძველით ეველას, სინათლესე გამოგიკვანთ!

ოთახში კი ერთი ორომტრიალი ატედა.

— ჩემი ჩანთა სად არის? ჩემი რეულები და წიგნები! ფანქარი და კალმისტარი ვიღამ აიღო? — გარბოდა და

გამორბოდა ლალი, მაგრამ ვერაფერს ჰყოლებდა.

— ძინ, ძინ, დონ!—საათი თავზე დასმასობდა გოგონას. ახლა საცაბე სკოლის ზარიც აწერიაღებდა, ლალი კი ისევ თავის ცარიელ ჩანთას დაათრევს და დარბის.

სან ჩოქვით, სან სოსხვით ჩანთა ააქსო, მაგრამ იმ ქოქოთში რა დაავიწყდა, მერე გეტყვით.

— ძინ, ძინ, დონ,—საათი ბრახობდა და ხმას უმატებდა.

გაქანდა ლალი სკოლისაკენ, კლასის კარი შეაღო და რას შედავს: ამხანაგები უკვე მერხებთან სსეღან და რვეულები გადაუშლიათ.

— რვეულები!...—წაიჩურჩულა გოგონამ...—ფი, შენს ლალის! როგორ დამავიწყდა!

რა ქნას? რას ეწიოს?

დაფაზე კი ლამისი ასოები მიჯდომილი მისწობილან და რვეულები გადასვლას მოითხოვენ.

ამ დროს ზარმაცებსა და უქნარებს ცრემლები მუდამ მსადა აქვთ.

ჰოდა, ღრილის დაწებებს არაფერი უკლდა. მერე და რა სირცხვილია ხმა-მალალი, ჰირდაღებული ტირილი.

ლალიმ ინატრა:

— რა იქნება, ახლა კარი გაიღოს და ორი, სელი-სელ ჩაკიდებული ცინფერი რვეული შემობრძანდეს!

არა, ჩემო სავანოლო რვეულებო, ეს ერთი მახატით და ამის შემდეგ არასოდეს არც დაგკარგავთ, არც დაგკარგავთ!—ფიქრობდა გოგონა.

გაეიზრლები მალე

ეყენია, ბეყენია,
ტყეში კარგი ნეკერია;
ნეკერს ვაკმევ თხებსა,
თხები მოგვცემს რძესა,
რძეს ყოველღე დავვევ,
გავიზრდები მადე.

ნინილა

ნინილა, ბიწილა,
პაწაწინა წიწილა,
თავი ხომ გეტკინება,
სუღ რომ ასე იწივლო?

შეზია სწავლა თბს კითხვის

1982 წლის 12 სექტემბერი

შავის მათი ერთი დიდ ქალაქში ცხოვრობს. დიდ ქალაქში შავის ქვეყანა და დიდ ქვეყნის მათზე შევსაობის დიდ ქვეყნის ქვეყანა.

შავის მათის ქვეყანა სხვის. ის შავის მათისთან და მათთან ერთად იყოფილია და დიდფრეხების მათ სხვის ცხოვრობს.

შავის მათი სკოლაში დიდის. მათის ისე კითხე შევსაობა, ისე წესი. მათის მათზე უფროს წესი-კითხე.

— აი, მათი სწავლება სკოლიდან, იდეის თავის წიგნებს და მათზე აქვთ.

— აიგონ ის გუნდის ისწავლო წესი-კითხე, მათი სხვისა—კითხვის მათი.

— აი მათი წესი-კითხე, შე სკოლაში—კითხვის იდეა—მათის ვიზუალის შესწავლა შეიძლება!

— მათის მათი კი სწავლობს. ეხვე ვიზუალის კითხვას. მათთან დიდის დანია, მათთან წესი-კითხვის სწავლა ის უფრო.

— ეს შენი მათი იდეა დიდის დანია—კითხვის მათი და დიდისთან უფროსებს.

— აი, მათი სკოლიდან სწავლება. მათი დიდისთან დიდის ცხოვრობს. ის მათი კითხვის ში და სკოლაში მათზე თავი, ისე მათთან კითხვის.

— იდეა სწავლება—კითხვის შევსაობა მათი.

— იმ-იმ-იმ—მათის მათი სხვის, დიდის თავი ვიზუალის ამ მათი კითხვის გაყოფა.

— იდე, მათი, მათი დიდის უფროსებს, მათი მათი დიდის იდეა, მათის შევსაობა მათი.

— იმ, მათი ის უფროსებს კითხვის გაყოფის დანია—კითხვის.

— სკოლაში მათი მათზე დიდის და დიდის ვიზუალის კითხვის შევსაობა.

— სკოლაში მათი მათზე—კითხვის მათი.

— იმ-იმ-იმ—კითხვის მათი.

— დიდის, აი, მათი მათი კითხვის სკოლაში, მათი თავის ვიზუალის და მათის კითხვის კითხვის, ისე მათი დიდის.

— შენი ვიზუალის, ვიზუალის მათი, აი ვიზუალის კითხვის მათი.

— მათი დიდის იდეის. მათი ვიზუალის იდეის მათი კითხვის და მათის წიგნებს.

— აი, მათი ამ მათთან უფროსებს წიგნებს, მათი იდეა და მათი კითხვის გაყოფის კითხვის.

— აი, მათი ამ მათთან უფროსებს კითხვის გაყოფის იდეა კითხვის კითხვის ვიზუალის, მათი თავის იდეის.

— მათი მათზე მათის და მათის. დიდის მათის, შენი დიდის მათის, მათის იდეის და დიდის.

— აი, მათი, მათი ვიზუალის მათთან—კითხვის მათი. მათის დიდის იდეის, მათის კითხვის გაყოფის ის უფროსებს.

— სკოლაში მათის წიგნების ვიზუალის მათი მათი მათთან უფროსებს მათზე, სწავლება ამ დიდის სკოლიდან მათი სწავლება.

— მათი, აი, მათი მათი კითხვის, ის დიდის—კითხვის მათთან მათი.

— იმ-იმ-იმ—მათთან მათთან, აი კითხვის სკოლაში ის მათთან, ის დიდის კითხვის გაყოფის.

— მათი მათის და ვიზუალის იდეის მათზე. მათი კითხვის და იდეის.

— ეს მათი მათთან, მათი.

— მათი მათის მათზე მათი დიდის და მათის ვიზუალის იდეის ეხვე მათის კითხვის მათთან.

— მათი მათი, მათი მათი მათთან მათთან, მათი მათთან მათთან.

— მათი მათი, მათი მათი მათთან მათთან, მათი მათთან მათთან.

— მათი მათი, მათი მათი მათთან მათთან, მათი მათთან მათთან.

— მათი მათი, მათი მათი მათთან მათთან, მათი მათთან მათთან.

— იდეა, აი ვიზუალის ეს მათი მათთან და სკოლაში მათი მათთან!

— აი, მათი მათთან მათთან მათთან მათთან მათთან მათთან.

— მათი მათი, მათი მათი მათთან მათთან, მათი მათთან მათთან.

— მათი მათი, მათი მათი მათთან მათთან, მათი მათთან მათთან.

— მათი მათი, მათი მათი მათთან მათთან, მათი მათთან მათთან.

სწავლება მათთან კითხვის მათთან

ქალაქი

ჯანი როლანი

ნახატები ზ. შორაჩიძისა

— თქვი, კალატოზო, არ დამჩე
ამ შეკითხვაზე ვაღში:
რამდენი ღერი ჭალარა
გექნება მაინც თმაში?

— რამდენიც სახლი ვაშენე
და მივაწვდინე ცაში,
იმდენი ღერი ჭალარა
გამომერია თმაში!

— მასწავლებელო, ძვირფასო,
თქვენც მიბასუსხეთ მაშინ:
რამდენი ღერი ჭალარა
გექნებათ მაინც თმაში?

— ო, ბევრი, ჩემო პატარავ,
ბევრი გაგზარდვ ბავშვი,
თითოზე თითო ჭალარა
გამომერია თმაში!

— შენც მიბასუსხე, პაპილო,
დაგენაცვლები ხმაში,
რამდენი ღერი ჭალარა
გექნება მაინც თმაში?

— როცა იყავი პატარა,
აკვანში გვეწექ ვაჟი,
რამდენიც გამოვიგონე
შენთვის ზღაპარი მაშინ,
იმდენი ღერი ჭალარა
გამომერია თმაში!

კოკილეო,

მაძულო!

— ყოყლიყო,
მამალა! —
შეგნით გავლა ყინჩად...
შიდილოდა შარაზე
სამი მამლაყინწა,
უკან სამი ღვდალი
მიჰყვებოდა დინჯად...

— ყოყლიყო,
მამალა! —
შეგნით გავლა ყინჩად...
იქნებ ფეტვის მარცვალი
ან სიმინდი სურდათ?
იქნებ სურდათ ბოსტანში
პრასი გაეჭურდათ?
მაგრამ თუკი ქაღაქში
იჩქაროდნენ გუნდად,
მამინ, ჩემი არ იყოლს,
აროს კარგავდნენ ცუდად:
გაიგებდნენ იქ,
რომ ვერ დასდებს ბადელს
ასი დიდი ტყუილი, —
ერთ პაწია მართაღს!

თარგმანი მ. სეპინიძისა

შეჯიბრება

გოლდენი ვიზილი

ნახატები მ. კამბაკაძისა

შვიდი წელია მამუ-
კა და გია ბიძაშვილები
არიან, შვიდი წელია
ერთ სახლში ცხოვრო-
ბენ, შვილებე შვილის
მიმატება ერთად ის-
წავლეს და შვილჯერ
შვიდი კი აუ, რამდენ-
ია!..

მამუკა და გია, რა თქმა უნდა, დიდი
ბიჭები არიან. ახლახან ორივეს ორბორ-
ბლიანი ველოსიპედები უყიდეს; სამბორ-
ბლიან ველოსიპედზე ჯდომა რაღა სა-
კადრისია, ისინი სადღაც სარდაფში და-
აწყვეს.

ახლა მამუკა და გია არხეინად სხე-
დან ახალ ველოსიპედებზე და ყვირით
დააქროლებენ ეზოში.

ჩვენი ეზო მოასფალტებულია, გრძე-
ლია და ფართე. ყოველ საღამოს ისმის
ველოსიპედების თვლების ქრიალი და
ბიჭების გაუთავებელი დავა.

— მე გაგასწარ, — ამბობს მამუკა, —
მამამ თქვა, რომ ჩემი ველოსიპედი სპორ-
ტულია.

— მე პირველი მივედი კედელთან! —
ამბობს გია, — მამამ ჩემს ველოსიპედზეც
თქვა სპორტულიაო!

ეს ერთი კვირაა, რაც ველოსიპედები
იყიდეს და ასე გრძელდება ყოველ საღა-
მოს...

ერთხელ, ეზოში გაღიმებული ძია
ოთარი გამოჩნდა. ძია ოთარი სპორტ-
სმენია, კალათბურთს თამაშობს. მამუკასა
და გიას ძალიან უყვართ იგი.

— მე ვიქნები მსაჯი!.. — უთხრა მათ
ძია ოთარმა. მაჯიდან საათი მოიხსნა, —
ჯერ ერთი წავიდეს იმ კედელამდე, მე კი
დროს დავნიშნავ, შემდეგ მეორე და

სამბიკრო

ნახატები მ. კამბაკაძისა

თქვენი ბიკობაც გამოჩნდება. მხოლოდ შეეთანხმდეთ: აღარ იხმაურებთ!..

- 'არა!
- აღარ ვიხმაურებთ.
- ბიკები სიხარულით დათანხმდნენ. ეზოში სიჩუმე ჩამოვარდა.
- აბა, ვინ წავა პირველი?
- მე!— წამოიძახა მამუკამ.
- დაჯექი ველოსიპედზე და ჩემს ხელს უყურე!— ძია ოთარმა მარჯვენა ხელი მაღლა ასწია და საათს დახედა.

მამუკა შეჯდა ველოსიპედზე, საქვს მაგრად ჩაავლო ხელი და კისერი წინ წასწია. უცბად გია დაიხარა და კბილანებზე ჩამოდებული მუხლუხი გაასწორა: ვარდებოდაო.

ძია ოთარს კმაყოფილებით გაღიმა.

— ჰოპ!— დაიქნია ხელი და მამუკა მოსწყდა ადგილს.

— ყოჩაღ, მამუკა!— თქვა ძია ოთარმა, როცა მამუკა კედელთან მიიჭრა.— შენისთანა ველოსიპედისტი არავინ არის!..

გახარებულმა მამუკამ მოირბინა და ამაყად გაჩერდა.

ახლა გია შეჯდა ველოსიპედზე და მოემზადა.

— მოიცა, მოიცა, — წამოიძახა მამუკამ. პატარა ტყუვის ჩანთა გახსნა, წვრილთავიანი სახეტავე ამოიღო და გიას ველოსიპედის უკანა თვალს ლილევი დაუზეთა, აღარ იჭრიალდებო.

ძია ოთარმა ისევ კმაყოფილებით გაიღიმა.

— ჰოპ!— დაიქნია ხელი და გიას ველოსიპედიც ტყუიასავით გაეარდა.

— ყოჩაღ, გია!— დაიძახა ძია ოთარმა.— არც შენისთანა ველოსიპედისტი ვინმე!

მოირბინა გახარებულმა გიამ: — ხომ ვაჯობე მამუკას?!

ძია ოთარს გაეცინა და თქვა:

— ორივე კარგი ველოსიპედისტი ხართ, ორივე ზუსტად ნახევარ წუთში მიხვედით კედელამდე!.. — მან თავზე ხელი გადაუსვა ბიკებს და განაგრძო: — ენახოთ კიდევ, ხვალ, ზეგ... მალე სკოლაშიც წახვალთ და იქ ხომ უფრო გამოჩნდება ვინ ვის აჯობებს!..

შეადგინა ქ. გომიანიძემ

ბიჭი ვარ ცეროდენაო

ბიჭი ჭიჭინაძე

ბიჭი ვარ ცეროდენაო, შიგნით ხატია ვენახი,
წიგნი მაქვს ჩემოდენაო, ვენახი რქაწითელაო.

ირგვლივ ღობე აქვს დამაზი,
ზედ მდგარა საფრთხობელაო.
საფრთხობელაზე ყვავი ზის,
ღობის ძირს—კულამელაო.
იმ მეღა, კულამელამა
საკბიღო დიდხანს ზვერაო,
ყვავს როცა თვალი შეასწრო,
აუტყდა გულის ძვერაო.
ყვანჩადას თქმული სიმღერა
თოფის ხმად მოეჩვენაო.

სოქოები

ნინო პლიშვილი

ლიას უფროს დას თამროს გოგოებმა გამოუარეს, სოკოზე მივდივართ და შენც წამოდიო.

— დილილმე, რა კარგია! მეც მოვდივარ, ჩემს პატარა კალათს წამოვიღებ, ქამა სოკოთი ავაყვებ და დიდდას მივუტან.—სიხარულით ასკინკილა ჩამოუარა ლიამ.

— „მეც მოვდივარ“,—გამოაჯავრა თამრომ,—ნეტავ ვინ გეპატივება, ყველგან რომ არ ამედევნო არ შეიძლება? არ წაგიყვან!..

— რატომ არ წამიყვან?—ტუჩი აიბზუა ლიამ.

— იმიტომ, რომ პატარა ხარ და უფროსებთან არაფერი გესაქმება.

— იმ ვეირას ხომ მოვიტანე სოკო, მაშინ უფრო პატარა არ ვიყავი! რა პატარა ვარ, შენ უკვე მხრებამდე გწვდები,—გაბრაზდა ლია.

— ჰოდა, როცა თავამდე მომწვდები, მერე წაგიყვან,—გაიციხა თამრომ, — დარჩი და შენს წიწილებს მოუარე. გზაში დიდილები.

ლიას თვალები ცრემლით აევსო. რა ექნა, ძალიან უნდოდა სოკოზე წასვლა. ისევ თამრიკოს ამხანაგები გამოეჭამაგნენ.

— წამოვიდეს, ზურგზე ხომ არ უნდა აიკიდო, არც ისე შორს მივდივართ, არ დიდილება.

გოგონებს ტყეში იმ ადგილას, სადაც სოკო ვეულებოდათ, არაფერი დახვდათ.

— გეშინწინ ქვემოუბნელი გოგოები წამოვიდნენ აქეთ და აღბათ იმათ დაკრიფეს,—თქვა ერთმა.

— რატომ არ არის სოკო!—წუხდა ლია,—ისე მინდოდა დიდდა გამეხარებინა...

ლიას მოსწყინდა სოკოს ძებნა და პელებს დაუწყო დევნა. უნდოდა ერთი მაინც დაეჭირა. მერე კალიას გამოეკიდა, მიეპარა, კალიამ ერთი ღონივრად ისკუბა და ვადახტა, ლიამაც ისკუბა, მაგრამ უტბად ქვეს წამოჰკრა ფეხი, თავი ველარ შეიკავა და ბარლებში გაიშხლართა. ის იყო, ტირილი უნდა დაეწყო, რომ იქვე, ხის ძირას აუარებელი სოკო დაინახა. ლიამ ტირილის ნაცვლად რაც ძალი და ღონე ჰქონდა იყვირა:

— აქ მოდიო, ჩქარა! ნახეთ რამდენი სოკოა!..

— ყოჩაღ, ლია, ყველას გვაჯობ! შენ რომ არა, შინ ხელცარიელები დავბრუნდებოდით.—ამბობდნენ გოგონები და გამალეზით კრეფდნენ ბარლებში მიმალულ სოკოებს.

ნანუკა

მარი გოლკვაძე

ნახატო ზ. კაკაბაძისა

პატარა ნანას ძიღის დროა. ის კი არ იძინებს.

— ნანა-ნანი, ნანი, ნა-ნაა! — უმღერის უფროსი და ჭეთინო.

— რა ჭოტია? — უკვირს ჭეთინოს, — დამის შე დამეძინოს ამ ნანინას ხმაზე, ეს კი ვითომც არაფერი, ყურსაც არ იბერტყავს.

— ნანა-ნანი, ნა-ნაა!

— აა-აა, აა-აა, ძიღი არ მინდაა-ა! — ხმას აძღვეს ნანა თავის ენაზე.

— დაიცა, შე გირვენებ სერის! — გაბრაზ-

და უცებ ჭეთინო დაიკოზგე, — აბა, ამას უყურე, სძინავს თუ არა, შენც დაიძინე ახლავე! — დაუტატანა დიდევით დაიკოს და თვალ-ხუჭუნა დედოფალა გვერდით მიუწვინა.

ნანამ სიმღერა შეწყვიტა, დედოფალას გადახედა, რალაც გადაულულუნა, გაუცინა, პაწია ხელი მოუთათუნა. დედოფალამ თვალი არ გაახილა, ნანას გაუკვირდა: თვადებს რატომ არ ახედსო; უყურა, უყურა, აღბათ მართდა ძიღის დროაო, — იფიქრა და თვითონაც ჩაეძინა.

გვთავაობი

მარი სპალაშვილი

ეს რა მოვიფიქრე:
გავაკეთე თონე.
წყლის პირს მიწა მოვბიდე,
ცომი კარგად მოვბიდე.
მიწა ფქვილად ჩავთვალე,
ცომად კიდევ დაფი.
ჩავაკარი შოთები,
მცხოვრი ვარ სწრაფი.

პანტურამ დედას ყურები დაუპანტურა რა და სკუპ-სკუპით ტყეს შეფერავდა.

— ეს შენა ხარ, მგელი? — უკან დაიხია პანტურამ ხის ტოტზე მოქანავე ფუმფულა ციყვის დახაზვაზე.

— მგელი ვიქნებოდი, და ნახავდი მაგ შენი ყურების კნატიკუნუსს! — ჩამოსდახა ციყვმა.

— მაშ, მელია ხარ?

— მელიაც ხარ და ერთიც მეტი! მე ციყვი ვარ, თხილისა და კაკლის მკენეტელი.

— მე კი ბაქია ვარ, პანტურა მქვია... მომე რა ცოტა კული!

— გიცნობ, გიცნობ, კულილილავ! კული კი არა, კიდევ რას ინებებ? — ატეხა ხითხითი ციყვმა, პანტურას კული გაჰკრა და ტოტებზე კონწიალობით ხის წვერზე მოექცა.

პანტურამ ითაკილა დაცინვა, და სლუკუნით შინისაკენ გაბრუნდა.

— პანტურა, ეს შენ სლუკუნებ? ხომ არაფერმა გაგკრა კბილი, ბაქიავ? — შეშფოთდა დედა კურდღელი და ძირისძირობამდე მოუსინჯა ქათიბი.

— გამკრა, სწორედაც გამკრა!

ხ ღ ა მ ა რ ი

იყო ერთი კურდღელი, სახელად თათო ერქვა. შეეძინა ერთი ღამაში ყურებპანტურებული ბაქია და ამიტომ სახელად პანტურა დაარქვა.

ციე ნიავს არ აკარებდა თათო თავის ბაქიას. და აი, ერთ მშვენიერ დღეს დღეში ჩაიყვანა, პირი კარგად დაბანინა, ბრჭყალებით ბეწვი დაავარცხნინა, ერთი წოწოლა სტაფილო საუზმედ უბოძა და ტყეში სანაწაროდ დალოცა:

— წაიღე, შეილო, თვალი გაახილე, ყური გაიმახვილე და მუხლი გაიმაგრე, უკვე ვაჟაკი ხარ, ამ ვეება ტყეში მტერიც გაგჩაღდება და მოკეთვე, გაშოროს მგლისა და მგლის მტრობა!

059-7

— სწორედ რომ კულილიცა გენაცვალოს დიდგდაშენი!— ბეცია მოეზვია პანტურას, მაგრამ პანტურა დაუსხლტა დიდგდას, წინდა ჩხირებიანად გამოსტაცა და გორგალთან ერთად თავქვე დაგორდა.

— ვინ გაგკრა?— მუხლებზე თათები დაიშინა თათომ.

— ვინ და ციყვმა! კული გამკრა, — წამოიტირა პანტურამ.

— აგრემც გენაცვალოს ღედა, ციყვი ჩვენი მოკეთვა, გაგეთამაშებოდა...

— თუ მოკეთვა, მაშინ ცოტა კული რატომ არ მომცა, მეც მინდა კული!

— რაც გაქვს, მშვიდობაში მოიხმარე, მეც არა ვთქვი, რა ატირებს-მეთქი ჩემს ბაჭიას! წამოდი, სტაფილოს ვიღებ და მომეხმარე ის გირჩევენია, — დაუტია დედა და ბოსტანში წავიდა.

— მე კული მინდა, — თათებით ფხანა დაუწყო მიწას პანტურამ.

— რა იყო, ბაჭიავ! აქ მო! — დაუძახა პანტურას დიდგდა ბეცია, რომელიც სოროსთან მყუდროზე ჩამომჯდარიყო და ქსოვდა.

— რა და, კული მინდა!

— კული რა ჩვენი საქმეა, შეხედე, ზამთრისათვის რა ლამაზ წინდებს გიქსოვ, ასწი თათი, ერთი დაგაზომო!

— რად მინდა წინდები! თუ კარგია, კული მომიქსოვე იმ ციყვის ჯიბრზე, იცი რა მითხრა? — კულიდილაო!

— აი, შეე გასაწყალებელო, შენა! — დიდგდა ბეცია აქეთ ეცა, იქით ეცა, სადღა იყო პანტურა!..

მოდო და, წინდას მოვიბამ, ვითომ კულიაო! — მოუვიდა ფიქრად პანტურას და სიხარულით ცას ეწია. იქვე ხის ქერქს წებოს წვეთი აავლიჯა, კულზე დაიდო, ზედ წინდის ბოლო დაიკრა და ჩვენი კულიდილა პანტურა გრძელკულად გადაიქცა!

— იფ, რა მიხდება კიდევ! — თავი მოიწონა ბაჭიამ გუბებში და მანქვა-გრეხით ციყვისაკენ გასწია.

ციყვმა წინდიკულა ბაჭის დანახვაზე ისეთი ხარხარი ატეხა, რომ მთელი ტყე აახშიანა:

— ვგვე ვითომ კულია! თუ შენი გუნებისად არ ააქიციებ, გროში-კაპიკა მაგისთანა კულის ფასი!

— რატომაც არ ავაქიციებ!—ახტადახტა ბაჭია, მაგრამ წინდის კულს აბა, როგორ ააქიციებდა!

ციყვი კი იმის გამოსაჯავრებლად კულს ხან მალლა აიშვერდა აფრასავით, ხან დაბლა დაიქნევდა მარაოსავით.

გამწარდა ბაჭია, ვცა ხეს და ასახტომალ ჩამოგოწწიალა, მაგრამ ძირს ტყაპანი მოიღო!

— ხეზე ხტომაც მოიწადინე?—იბერიგბოდა სიცილით ციყუუნა და ხიდან ხეზე ხტოდა.

მისდევდა წინდიკულაც, ეხალისებოდა კულის თრევა.

— ბაჭი, თავს უშველევ, მელია გეპარება!—გადმოძახა უცებ ციყვმა.

მოკურცხლა ბაჭიამ, ჰერიი!.. გადაიწყო პანტურა ყურები ზურგზე, ძირბის გულის ბაგბუგით. აი, მელას კიდეც დაეკარგა თვლიდან და სამშვიდობოს იყო გასული, რომ წინდის კულს პატარა გამხმარი ტოტი გამოედო. ეძძიმა პანტურას კული, მაგრამ რა ექნა, მირბოდა და მიარბენინებდა წინდის კულზე გამოდებულ ტოტსაც.

აი, გამოჩნდა ენაგადმოგდებული მელიაც:

— ახლა კი ვერ წამიხვალ, ბაჭო! ჩემი კულია ხარ, ჩემი!..

ლუკანასკნელი ღონე მოკირბა პანტურამ, მაგრამ დახეთ უბედურებას, წინდა ახლა ჯირკს გამოედო და მთლად დაამუხრუჭა ჩვენი კულილილა. მელიის ქშენა შიგ ყურებში ჩაესმა, ცოტაც და გადაყლაპავს მსუნავი. ბაჭიამ გაიწია, მაგრამ კულს ძვრაც ვერ უყო. კიდეც გაიწია, კიდეც და... კულდმოგლეჯილი ტყიდან გამოვარდა.

ღარჩა მელა ხახამშრალი.

— კიდეც კარგი, მაგისი კული მაინც შემეჩა, დაენაყრდები!—უბაში იგლო მელიამ წინდის კული, მაგრამ ღაზლის ბეწვები ყელში ვაგჩხირა და იმდენი ახველა, რომ კინალამ დაიხრჩო.

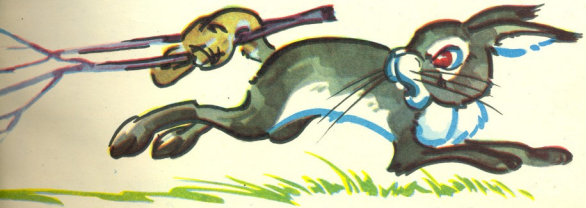
პანტურას აღარ იკითხავთ? შიშით და სირბილით ღონემიხიდილი ძლივს მოასულიერეს დედამ და ბეცია დიდედამ.

— კული რა ჩვენი საქმეა! გაკირვებიდან ჩვენი ერთადერთი მხსნელი სირბილია და მაშინაც თუ გრძელი კული ვათრიეთ, ჩვენი ჰაქანებაც აღარ იქნება. ციყვის მიბაძვა რას გარგებს, შეილო!—ტუქსავდა დიდედა ბეცია პანტურას.

— ჰო, ჰო, ვაგიგე, ჩემი კულილილას ფასი!—ღაირცხვინა პანტურამ და თავის დაღეულ კულზე სიამოვნებით დაიხედა.

ლხინი აქა, ლხინი იქა,
მშვიდობა აქა, მშვიდობა იქა.

ნახატები შ. შხაჰაძისა

ჭ ე გ ა .

მეფავალა გეპალიშვილი

ორი ჩხირი ავიღოთ,
კიდევ—ერთი ლიდი.
გავაკეთოთ ტოკინა
თვალეზდაჰყეტილი!

ამ ჯვარედინ ჩხირებზე
ლიღს მივებნევ მაგრად.
ახლა თეთრი ტიღო
ლიღზე ვადავაკრათ.

ამისთანა ტოკინა
ბებოს ჰყავდა წინათ,
მაგი ძაფის ნაწნავიც
ჰქონდა პაწაწინა.

მოგუჟარგეთ პირი
შინდისფერი ძაფით.
მაყვიღისფერი—თვარი,
მაყვიღისფერი წარბიც!

თვარი ვაბჰყეტიტა,
ღაიძანა:— კიტა!
როგორ მოგწონთ, როგორ
ეს ტოკინა გოგო!

<p>გედაქონს მისამართი: თბილისი: პლუტინოვის ქაობი. № 91, ბილი- 5-37-38.</p>	<p>სუღის მხტერობა გეუთენის გურამ გეღოვანის რედაქტორი იოსებ ნონეშვილი. სარედაქციო კოლეგია: ი. გრაიშვილი, ე. კოტეიაშვილი, მ. აყვალა შრეველიშვილი (რედაქტორის მოადგილე), ი. სიხარულიძე, ნ. უნაქოშვილი, ლ. შ. ცხადაძე (სამხატვრო რედაქტორი), ტყ. რედაქტორია გ. რიონიშვილი.</p>	<p>ფანსი 20 ბბბ.</p>
--	--	------------------------------

გელოცვის ოცდამეოთხეტიმეტ წელი. რედაქციოში შემოსული მასალები ავტორებს არ დეუბრუნდებთ
 კაბისქელოსა „ნაბადლი“, გეობი: შუკ. № 478, სტამბა შუკ. № 2343 გეობი: 33008 ზეღმონწერილია დანახებედად 25/VII 1962 წ.
 ურანდა დაქეზილია ლილი-ფეტიტ გეღვის ფანსიკაში პრისტიტ. № 2.
 დ. ი. ა. ა.—მა გეუვისგომ ვიხი. თბილისი, პროსი. პალახოვა № 91.